

[bente Juncker]

vedkende os. Vi kan også vedkende os det faktum, at der er behov for, at mennesker, der af en eller anden grund ingen eller i hvert fald kun i ringe omfang fik en uddannelse, medens de var helt unge, skal have en chance for at starte på ny på et senere tidspunkt i livet. Denne mulighed mener vi allerede er til stede i vidt omfang, men socialdemokratiet og SF ønsker med disse forslag at gå et meget langt skridt videre, efter socialdemokratiets forslag på statens regning, efter SFs forslag på arbejdsgivernes regning, private såvel som offentlige.

Ingen af delene kan vi i CD acceptere, og vi er enige med arbejdsministeren i, at disse ting ikke skal afgøres ved lovgivning, men indgå i arbejdsmarkedets frie forhandlinger.

Angående ordet »frihed«, som jo også kan tillægges en anden betydning end »fri for arbejde«, kan jeg ikke lade være med at komme med en kommentar. Fra SFs side siges det i bemærkningerne til lovforslagets punkt 7, at ikke alle fra starten vil være særlig motiverede, og at der derfor må foretages opsøgende arbejde på arbejdspladserne. Hvor er friheden så egentlig henne? Er det i virkeligheden tanken, at en ganske bestemt undervisning og uddannelse skal presses ned i halsen på en bestemt befolkningsgruppe gennem opsøgende arbejde fra klubbers, fællesklubbers og fagforeningers side?

CD må afvise disse forslag.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Ole Vig Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige nogle ord om de to forslag.

Det skal for det første ske ved, at vi naturligt henviser til vores eget forslag og den debat, der fandt sted i den anledning. Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg betragter det som noget godt, at der nu er kommet flere forskellige forslag frem, som trækker nogle forskellige principper op, og som muliggør et konstruktivt udvalgsarbejde. Dette er også henvendt til regeringspartierne ordførere. Nu skal jeg sige det meget stilfærdigt, fordi én af ordførerne netop er så venlig at tage min telefon i øjeblikket, hvor jeg ikke selv kan gå ud at tage den, og hvor jeg er nervøs for, at det er et af mine børn, som undrer sig over, hvor jeg bliver af. Det, jeg gerne vil

sige, er at jeg synes, der i hvert fald er basis for en konstruktiv drøftelse af, hvordan vi kommer videre i dette spørgsmål, og det håber jeg regeringspartierne vil gå ind i, for jeg synes, det er for kedeligt, hvis vi bare mere eller mindre godt afviser at diskutere disse ting. Det ville dog være ønskeligt, hvis vi på dette område, når det drejer sig om voksenundervisning, videreuddannelse og efteruddannelse, også kunne opnå nogle brede forlig, sådan som det har været muligt inden for f.eks. folkeskoleområdet.

Så skal jeg som hovedlinje sige – og det fremgår jo også af vores eget forslag, at vi siger ja til en udbygning og forbedring af uddannelsesstilbuddene for voksne. Vi mener også, det bliver nødvendigt at forbedre de økonomiske vilkår under en eller anden form, men som det også fremgår af vores eget forslag, har vi jo været temmelig stilfærdige i de krav, vi har stillet hertil.

I tilknytning hertil skal jeg også sige, at vi siger nej til socialdemokratiets forslag om en produktionsafgift og også de seks års tilknytning til arbejdsmarkedet og altså også nej til SFs forslag om, at det skal være arbejdsgiverfinansieret.

Jeg synes i øvrigt, den karakteristiske forskel mellem det forslag, socialdemokratiet har fremsat, til dels det, SF har fremsat, og så de radikale tankegange er, at der altid fra socialdemokratiets side har været en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det nye er formentlig, at man ikke længere mener, det skal være arbejdsmarkedsfinansieret, når der er tale om denne form for voksenundervisning, medens de radikale altid har været tilhængere af, at det skulle være frigjort fra arbejdsmarkedet, og at der skulle være tale om noget mere alment.

Vi finder det derfor også forkert, at socialdemokratiet så klart har knyttet sig til dem, der allerede er i arbejde. Det afgørende for os er, at man ikke blot får det knyttet til spørgsmålet om arbejdsmarkedet, og fremfor alt også, at det ikke bliver styret af arbejdsmarkedets parter, men netop går ind i det almene system.

Når det er sagt, vil jeg tilføje, at det naturligvis ikke gælder den meget konkrete efteruddannelse, som vi i øvrigt mener bør udbygges, og som i vist omfang for nogle grupper vedkommende allerede finder sted. Der mener vi, at det må være naturligt, at ar-